

אם כך מה היתה עמדתו של רבי עקיבא? הרי גם הוא ידע שבר כוכבא אינו קדוש מרומם, אז מדוע תמך בו? אלא שרבי עקיבא סבר שהקביעה אם הוא משיח אם לא, אינה תלורה ברופמות קדושתו אלא בעינין אחר:

איכה רבה פרשה ב
רבי עקיבא כד היה חמי ליה (=כשהוא היה דואח) להדין בר כוכבא היה אמר היינו מלכא משיחא... ומה היה עושה בן כוכבא? היה מקבל אבני בליסטרא באחד מארסובותיו וזורקן מהן כמה נפשות. ועל זה א"ר עקיבא כך – שזהו המלך המשיח.
פירוש 'עין יוסף ומתנת כהונה'
ועל פלאי גטומחו של בן כוכבא היה אומר רבי עקיבא טאהא הגאון

רבי עקיבא ראה כבר כוכבא אדם בעל עוצמה צבאית, מסירות נפש למען עם ישראל, כושר הנהגה כביר, אדם שבעצמו נכנס בעומק הקרב ומצליח לחזק ולהלהיב אנשים להלחם נגד מלכות רומא הארירה!

שיחות הר"י"ה מעד"ס ח"ב עמ' 236
"היו חכמים שהתנגדו לכל הצטרפות למד, מפני שבר כוכבא לא היה נמנה בין גדולי הדומים והצדיקים. אבל רבי עקיבא לא התחשב בדעה זו. הוא ראה את רוח גבורתו של בר כוכבא, מסירות נפשו לכלל ישראל, ואת העובדה שהצליח לקבץ את גיבורי ישראל לצבא ופקודותיו, ועל כך קבע את הערך המשיחי של בר כוכבא. התשרדות הגבורה האומית, הנה הנפעה של קדושה. מסירות נפש להגדלת התורה והאודותה, ומסירות נפש על תקופתה של מלכות ישראל – אמת וק. דווקא מתוך גדלותו בתורה, השתתף רבי עקיבא יחד עם תלמידיו במלחמה נגד הרומאים, על אף הסכנת המרות והתנגדותם של חכמים אחרים, והוא בעצמו לקח חלק אקטיבי עד כדי היותו נושא כליו של בר כוכבא".

אם כן, רבי עקיבא וחבריו ראו כבר כוכבא הופעה משיחית בשל פלאי גבורותיו הצבאיות והענף הלאומי שלו:
אשרינו שזכינו לראות את קידוש השם הגדול והנורא של גבורות ה', הן הן גבורות ישראל, ועליו לשמוח בה' אזור ישראל כגבורה!

¹ 'ישטחו הלאומית של בר-כוכבא שאמר 'לא תסעד ולא תנסוף', היתה לעורר את גבורת האומה על ידי הכרזה של 'אם אין אני לי, מי לי'. אמנם על-ידי זה יאבד הבטחון, ודבר שקול אם לאבד קנין רוחני בשביל חזק בשמי של האומה, ולכן לא היתה דעת החכמים נוטה מזה" – מן הרב זצ"ל, מכת"ק, בלשון זה בערך.

הַעֲבִי וְיִסְרָאֵל עַל-כְּבוֹדֵיהֶן הַלֵּל אֶרֶץ נַמְלֵו גְבוּרִים

הצער על הניבויים קדושי ישראל, שחירפו נפשם לטות על קדושת העם והארץ, אין ככווח לגרוע מן השמחה על השכלול השגב של שיבת בנינים לגבולם, מתוך הכתנה כרורה בין החשבון הפרטי לכללי.

מתוך, קידוש השם של ניצחון ישראל, ומאידך, חילול השם של הריגת חיילי צהל הקדושים כשדה הקרב או נפלת כשכי האויב.

וקידוש השם עדיף על חילול השם, כדברי מו"ר הרב בני יהודה זצ"ל:

לעומת ישראל / חלק ב / מאמר חמישים וארבע – סומד י"ט של מדינת ישראל
"לקאורה אקשר לדין: קדוש השם גבון מלכות ישראל, מסד גיטא, וחילול השם - מאידך גיטא. על זה הורה לנו חכמינו זקונים לברכה בַּמְלִמֻד: וְיִשְׁלֵמֵנו כִּי "קדוש השם גדול מחילול השם". כפונן אין ענינו של מאמר חכמינו זקונים לברכה לַמְדֻד, כי קדוש השם גדול יסר מחילול השם, אלא באיור שקשמה נקמתי יסד, קְשָׁבֹאוֹת עָנָן: יש צד קדוש השם וצד חילול השם, אין אומרים ספקא ושב ואל פּעֻשָׁה, אלא שצד קדוש השם הוא הגדול, הפקריע ונקמטיב. ועל-אסתי-כפה" ונסה בקדוש השם הגדול-האלי' הזה של קל' ישראל ונקומטו".

אַרְץ יִסְרָאֵל נְקִיט בַּיַּסּוּרִים

ולא עוד, אלא שארץ ישראל נקית ביסורים, הם גם יסורי האומה על אכזן כחירו כניה, כפי שניתן לראות מהמקורות הכאים:

תהלים פרק כ פסוק ב
יַעֲלֶךְ חַיְהָה בְּיָמָם יַעֲרֹא וְיִשְׁבְּרֶךְ שָׁמַיִם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

א. אם ראיטם את הצרות שתכפו אתכם - באותה שעה אתם ננאלין:

מדרש תהלים (שחר טוב) מומד כ
יענין יחזק ביום צרה - משל לאב וכן שחזי מחליטין בדרך, ונתייגע חבן, ואמר לאב ויבן וזיא ומדינה, אמר לו בני טיסן זה יחא כידך, אם ראיט בית הקברות לפניך, חרי יחא ומדינה קרובה לך, כך אמר להם והקדוש ברוך הוא לישראל, אם ראיטם את הצרות שתכפו אתכם, באותה שעה אתם ננאלין, שטאמר יענין יחזק ביום צרה וישבְרֶךְ שָׁמַיִם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

הרמב"ם, ברוח קודשו, סידר הלכות אכלות לפני הלכות מלכים ומלחמותיהם, אולי (מלבד הטעם הפשוט המכואר על ידי הרמב"ם עצמיו) רמז לה.

2. אין בן דוד בא עד שיתאשו מן הגאולה:

לעילובת ישראל / חלק א / מאמר שמעתישדו - אמונת עשו

"ואומה האמרה של אדוני אבי מור ורוב הרב זקר צדיק לברכה, על דברי סכמינו זכוננו לברכה "שצין בן דוד בא עד שיתאשו מן הגאולה": כי דרך הפאולה בעצמה הוא קרה, שמתאזו מגיעים לדי' יאשו, והוא הא שפועשה את הפאולה ומביא את בן דוד, קר היא מתבררת בשלשלת מארעמינו אלה, של עמינו וספרינו שפבכלי לדת העם והאכר".

לשולשה באול א' ע'

"והיה אומר על פי מאמר חז"ל אין בן דוד בא עד שיתאשו מן הגאולה - מתוך הגאולה עצמה, מתוך כל השתלשלות ואפני מסבותיה, שגורמים לכך. והיה מזכיר לדוגמא, שמלבד הקשיים הרחניים, שהיו בעלית עזרא ונחמיה, הלא גם כורש החמיץ וקולקאז גם בבנין בית המקדש וגם בסדר העליה לארץ, ואעפ"כ הלא מאז נמשך ענין אנשי כנסת הגדולה ועבודת קדשם להתגלות סדרה של תושב"פ ומרחב שכלולה, ולא חרב בית שני אלא מפני שאת חנם".

3. הגאולה לעולם כאה כרכים שהאדם אינו מצפה להן:

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צו עמוד א

דתיגמא: שלשה באין בחיטס חדעת, אלו חזן: טחיו, מציאה, ועקרב.

אך יש הבדל בין מי שזכה לראות ולהכין את אורן הכהיר של ההתרחשויות, ובין מי שהולך בחושך. זה שמח על כל התנורות של כוח הפטיח כעל מציאה, וזה מצטער עליה כעל קיעצת עקרב:

מדרש"א (וחדשי אגרות) מסכת סנהדרין דף צו עמוד א

"שלשה באין בהיטס הדעת משיח מציאה ועקרב - כלל אלו השלשה בענין זה אם זכה בהיטס הדעת של משיח - יבא לו משיח בהיטס דעת של מציאה ששמחה וטובה יהיה לו, לא זכה - יהיה לו ביאת המשיח כהיטס הדעת דנשיכת עקרב לרעה לו.

4. הגאון סוילנה הורה לתלמידיו, מייסדי ראשית היישוב כארץ:

קול החדר פרק א' סעיף יג

"לדעת מראש כי אתחלתא דגאולה באה בדרך תבלים ונעימים... ולפעמים גם בעקיפין, לדעת מראש כי בעקבות משיחא, מכל צרה יואת ישועה, והישועה באה מתוך צרה, על פי הכתוב: 'ותצרה היא לץקב ומקנה ואשע'. לדעת מראש כי ארץ ישראל נקנית ביסורים, אבל בזה היא נקנית ממש. עקבות משיח באות בהפרעות ומנשולים" ... 'ולכן, חלילה לנו לסגת אחרו במשהו, אם יהיה חס ושולום איזו מנשלה בדרך עבודתנו, ולהיות בטוחים כי דוקא ממנה יעקב יושע, ומן המיצר נגיע למרחבת".

ה. היחידים הנקצים בתוך הפהפכה של הפלחקה - ספדת מימת צדיקים המכפרת:

אדרות / המלחמה / א

"ס'יחידים הנקפים בלא משפט, שבתוך הפהפכה של שסוף הפלחמה, יש בה ספדת מימת צדיקים המכפרת, עולים הם למעלה בשרש הסיים ועצמות ח"הם מביא ערך קליל לטובה ולברכה אל קלל בנן העולם בכל ערכיו ומבניו".

"יש וקפה בלא משפט":

"ס'יחידים הנקפים בלא משפט, שבתוך הפהפכה של שסוף הפלחמה, יש בה ספדת מימת צדיקים המכפרת..." - במלחמה אנשים טועים לחשוב כאילו אין השגחה פרטית. פגז נפל לתוך עמדה והורג את כל האנשים המחוברים בה; גרמנים רצים לתוך תעלה וקוצרים' בבת אחת מאה אלף צרפתי. המציאות נראית כאילו היא נעדרת השגחה פרטית, כאילו היחידים נספים בלא משפט. אלא הקב"ה מנהיג את עולמו לפי חשבונות רבים, כך שישנה הנהגה עליונה יותר שאינה מובנת לנו! זו הכוונה כי "יש וקפה בלא משפט" - היינו שלא לפי הנהגת שכר ועונש; ומכל מקום אין הכוונה כאילו שורת הפקרות, חלילה, אלא הכל מסודר בסדר אלוהי!

כלחמה יש לא רק "זמיר עריצים" אלא גם "זמיר צדיקים", כך כנויה המלחמה - למעט מלחמות ניסיות כמו מלחמת מדין, שבה איש לא נעדר, או מלחמת ששת הימים, שבה אף חילי מחיל היס הישראלי לא נפגע:

אמנם אותם היחידים, שלא עשו רע, הנקפים בלא משפט, שבתוך הפהפכה של שסוף הפלחמה, כאשר פגזים הורגים ללא אבחנה בין צדיק לבין רשע, יש בה ספדת מימת צדיקים המכפרת - אותם היחידים הם צדיקים במובן הזה שלא היה מגיע להם להרג במלחמה, ומיתתם - מכפרת על הכלל. משל למה הדבר דומה - לילד שגנב ובעקבת מנשאו זה 'חסף' סטירה. וכי מדוע היד גנבה וחלק אחר מהגוף סבל? אין זאת אלא מפני שמדובר באוגאניזם אחד!

כך במלחמה רבים נופלים, אך כל האומה מרגישה את הסבל הזה - ומיטירת. וכל כך למה? ברובד הגלוי מיתתם מכפרת מפני שהיא גורמת לזעזוע אצל בני האדם המתעוררים מתוך כך לערוך חשבון נפש, בבחינת 'נסו' וכן אל' לב'.

1. האמת ניתנה להיאמר, כמשך כל הדורות ושפך דמנו כמים, ואלי רכנות ישראל נרצחו על קידוש השם, ומה יהיה נחמתנו! ונעשיו מתנחמים אנו, שבזכות קדושי ישראל שנלחמו ונלחמים בחירוף נפש הולכות ונכנות האומה והארץ:

ישיחו פרק לא פסוק יד - טז

(יד) כואו אקרב ויהיה קול כרמה ושמעל יהא ככי תמרוזים רחל מוכהה על-כנהה מאזה להנעום על-כנהה כי אנה: ס (טז) כואו אקרב ויהיה מנהי קולך מוכה ונהיך מדימהה: כי ישקר לפעלתך ויאם יהיה ונהיך מארץ אנה: (טז) יש תנהה לאחוריתך ויאם יהיה ונהיך כמים לנהיכים: